

De Jacht op de Kerst schat

J.B. te Boekhorst

 publishers

De jacht op de Kerstschat

De Jacht op de Kerstschat

 J.B. te Boekhorst

publishers

© 2014, J.B. te Boekhorst
Alle rechten voorbehouden voor
Omslagontwerp: Click Design, Zutphen
Binnenwerk: Click Design, Zutphen
Omslagillustratie: Jim Nauya, Utrecht
isbn 978 90 821 780 50
nur 280
www.cdpublishers.nl
www.clickdesign.nl

Voorwoord

De opdracht leek zo eenvoudig: reis mee naar de Noordpool; wacht tien dagen in de barak; ga op jacht naar de kerstschat; steel de schat en ga er vandoor. Zoals zo vaak het geval is, zou ook dit avontuur niet zo simpel verlopen. De tien dagen in de barak op het Groenlandse militaire vliegveld werden er slechts twee, en de tijd op de Noordpool bijna twee weken. Hun opdrachtgever voorzag onverwachte problemen, en zo stonden de twee neven onder de grauwe lucht en in de ijzige kou te wachten totdat ze stiekem via de achterklep van een gereedstaande helikopter konden kruipen. Zo snel mogelijk weg van de militaire basis.

Het luik werd geopend en een kleine zaklantaarn liet de zeer beperkte ruimte zien waarin de twee zich moesten schuilhouden totdat ze op de Noordpool geland waren. Met het sluiten van de klep was het direct pikdonker. Ze voelden de trilling van de helikoptermotor en hoorden het zwiepen van de rotorbladen. Deze dikke Sikorsky zou ze binnen twee uur naar de plek brengen waar ze hun bivak op moesten slaan. De deelnemers aan de wedstrijd, die zij moesten saboteren, waren inmiddels al aan hun opdrachten bezig.

De maandenlange opleiding van de neven moest nu eindelijk haar vruchten afwerpen. Overleven in de ijzige kou, had hun opdrachtgever het genoemd, er steeds op hamerend dat ze alle facetten van dat overleven perfect onder de knie moesten krijgen. Eén klein foutje en de hele operatie zou mislukken. Wat hadden ze lopen zweten in hun dikke pakken, ondanks de harde wind die de ventilatoren produceerden om hun werk zo echt mogelijk te laten lijken. 'Op de Noordpool staat ook een striemende wind, die jullie het werken nog moeilijker maakt,' had hun opdrachtgever gezegd.

Frank lag achterin de helikopter met zijn hoofd tegen een krat. Hij had de afgelopen tijd veel gedacht aan die opleidingsperiode. Waren ze wel goed genoeg voorbereid? Ook op onverwachte gebeurtenissen? Als er plotseling een gevaarlijk dier voor hun tent zou staan of als ze een ijsbeer tijdens een tocht op de slede tegen zouden komen? Het rijden op een slee met wieltjes was ook heel anders dan glijden over sneeuw met vier woeste honden voor je die je in vliegende vaart voorwaarts trokken. Frank maakte zich zorgen over zijn neef. Zou Paul de kou en de verveling kunnen doorstaan? Zou hij het eigenlijk zelf wel kunnen? Hij was zo in gedachten verdiept dat hij het stoten van zijn hoofd tegen de houten krat totaal niet opmerkte. Net als tijdens de vlucht eergisteren naar Groenland. Deze helikoptervlucht duurde minder lang, maar ze waren wel he-

lemaal bij bewustzijn. Nou ja, Paul had zonder het te weten een kalmeringsmiddel in zijn thee gekregen om zo zijn vliegangst te onderdrukken. Hoe zijn neef op dit moment erbij zat kon Frank niet zien. Zelfs als hij wat tegen hem zou willen zeggen, was het maar de vraag of hij hem zou verstaan door het lawaai van de rotorbladen.

Frank voelde een schok. Hun vliegende taxi leek plotseling aan een neerwaartse beweging te zijn begonnen ,alsof hun opdrachtgever onverwacht ontdekte waar de twee neven geparkeerd moesten worden. Het lawaai van de wiken werd minder. Hij merkte het bonzen van zijn hoofd tegen de krat op nu ook dat ritme vertraagde.

Onverwacht en te hard naar Franks zin raakte de helikopter de grond. De rotorbladen vielen langzaam stil en hij hoorde een deur opengaan. Met het openen van hun luik kwam er plotsklaps snijdende kou en een stekende wind in zijn gezicht. De sneeuw stoof onder de helikopter vandaan en maakte van een onbewolkte avond een witte, mistige nacht.

Frank werd aan zijn parka getrokken en viel bijna uit de helikopter. Zijn neef sprong er zelf nogal soepel uit, ondanks ruim twee uur stilzitten. Ze keken even om zich heen. Ze zagen vage contouren, en sterren prikten door de opstuivende sneeuw. Hun opdrachtgever wees naar de kratten: 'Binnen een minuut moet dat allemaal bedekt zijn onder het witte doek en moeten jullie je eronder verstoppen met de honden totdat de helikopter uit het zicht is verdwenen. Niemand mag weten dat jullie hier zijn, ook de piloten niet.'

Geroutineerd gingen de twee neven aan de slag. Allebei dachten ze aan deze oefeningen die ze tot vervelens toe hadden herhaald onder ongeveer dezelfde omstandigheden, alleen niet in zo'n extreme kou. Het doek werd met dikke elastieken vastgemaakt aan de kratten. De honden waren blij dat ze hun poten konden strekken. Met moeite en wat brokken vlees werden ze onder het doek geleid. Hun opdrachtgever knalde het luik dicht en liep alweer naar de voorkant van de helikopter.

Met een lawaai dat boven de wind uitsteeg verhief de grote Sikorsky zich, de beide neven achterlatend in de kou. Nieuwsgierig als ze waren gingen ze niet onder het witte doek wachten. Ze bleven kijken totdat de helikopter helemaal was verdwenen. Er zouden lange, slopende dagen volgen, die voor het grootste deel in het donker moesten worden doorgebracht. Wachten en nog eens wachten totdat ze hun opdracht konden uitvoeren. Maar het zou anders lopen.

Het zou niet lang meer duren voordat ze mij zouden ontmoeten.

1 februari

‘Mag ik nog even jullie aandacht?’ John Bowman zag er vermoeid uit. Twee financiële moeilijke jaren waren hem aan te zien. De economische crisis liet zijn sporen achter. Zijn gezicht was grijs met ingevallen wangen. Al drie maanden liep hij met een wanhopige blik in zijn ogen. Het weinige haar was in die twee jaar grijs geworden bij de slapen op een zo goed als gladde schedel. Het liefst zou John het bijltje erbij neergooien. De handdoek in de ring. Eigenlijk zag hij geen oplossing meer. Stoppen met de hele handel. Gewoon geen voorzitter meer van het respectabele speelgoedconcern Salfrinch met wereldwijd meer dan 1200 vestigingen. Maar John wist dat dat niet mogelijk was. Hij zou dit jaar het onmogelijke moeten verrichten: Salfrinch opnieuw naar de top.

John had zojuist het officiële gedeelte van de vergadering afgerond. De slechte cijfers van het afgelopen boekjaar maakten indruk op het gezelschap, dat acht uur geleden plaats had genomen aan de ovale mahoniehouten vergadertafel met mooi ingelegde mozaïekfiguren. Acht mannen, twee vrouwen en voorzitter John, schoonzoon van de kleinzoon van de oprichter van Salfrinch.

Twee jaar geleden waren ze de 900 miljoen genaderd. Het leek John een mooi moment om, het jaar nadat Salfrinch een miljard had omgezet, afscheid te nemen als bestuursvoorzitter. Hij wilde een jaar vrij nemen en genieten van zijn hobbies: zijn kinderen en vliegvisserij. In plaats van het miljard te halen, was de omzet van Salfrinch gekelderde met 15 procent. Afgelopen jaar nog eens met ongeveer 12 procent en waren ze uitgekomen op een omzet van 675 miljoen. Twee jaar geleden moesten ze hun leidende positie als grootste speelgoedwinkel ter wereld afstaan aan Toytotoy, een Japanse speelgoedketen, die groot was geworden met computerspelletjes. Nu moest John toezien dat zelfs die tweede plaats niet meer haalbaar was. Gimmytoy was Salfrinch voorbijgestreefd en naderde al de Japanse concurrent. De verschillen in omzet waren niet zo groot, de derde plek des te pijnlijker. Juist in dit jaar, het jaar van het 100-jarig bestaan van Salfrinch. John wist dat er iets moest gebeuren. Ze zouden hoe dan ook die eerste plaats moeten terugwinnen. Het jubileumjaar moest een feestjaar worden waarop ze konden terugkijken als het jaar waarin Salfrinch weer bovenaan de lijst stond van best verkopende speelgoedwarenhuizen. Hoe ze dat zouden moeten doen was hem een raadsel, maar dat het zou gebeuren stond als een paal boven water. Hij zou de naam van de oude Salfrinch dit jaar

zo fanatiek oppoetsen, dat dit ieder van de duizenden critici die de afgelopen tijd over hem heen waren gewalst, voor eens en voor altijd de mond zou snoeren.

‘Het was een zware, vermoeiende dag,’ begon John. ‘De cijfers spreken voor zich. We weten hoe we er voor staan. Toch wil ik nog een onderwerp aanroeren: het 100-jarig bestaan van ons bedrijf. Het is een uitgelezen moment om in dit jaar alle concurrenten achter ons te laten en opnieuw het best verkopende speelgoedwarenhuis ter wereld te worden. Dat gaat niet als we op dezelfde voet door blijven gaan. We moeten nog harder bezuinigen, maar wat belangrijker is: we hebben nieuwe producten nodig. Speelgoed waarmee we de wereld versted doen staan. Ik wil jullie vragen om na te denken over een manier waarop wij meer publiciteit kunnen genereren, meer nieuwe producten op de markt kunnen brengen en een hogere omzet kunnen behalen, zodat we onze concurrenten het nakijken geven.’

Voor het eerst die dag was er een geroezemoes tijdens de vergadering. Ook de leden die hun afleiding buiten zochten – de vergaderruimte lag op de bovenste verdieping van het Salfrinch hoofdkantoor en was omringd door drie glazen wanden: het uitzicht was fenomenaal. Zelfs op deze vroege voorjaarsdag deed de airconditioning geruisloos zijn werk. De zon scheen volop. Bowman moest regelmatig tijdens vergaderingen de luxaflex naar beneden doen onder het mom van die vervelende reflecterende zon, maar in werkelijkheid werd men met dit mooie weer te veel afgeleid door de adembenemende omgeving.

‘Ik stuur jullie blanco weg. Zonder ideeën, zonder mogelijkheden, zonder voorbeelden. We gaan ons vier weken beraden hoe we Salfrinch die duw omhoog kunnen geven. Bij de volgende vergadering verwacht ik van ieder van jullie minimaal twee voorstellen hoe we het gaan aanpakken.’

Opnieuw werd het onrustig. Sommige leden van de raad keken verschrikt. Er werd concreet iets van hen verwacht.

‘Daar zijn toch reclamebureaus voor?’ riep Winston Schmitts, de langstzittende en met zijn 74 jaar de oudste bestuurder van deze raad. Hij zag zichzelf niet thuis achter zijn bureau zijn hoofd breken over een paar onbenullige speelgoedjes, zoals hij ze altijd noemde.

Er werd instemmend geknikt. Er bleken meer leden zich zorgen te maken over hun eigen creativiteit. Maar vooral over de uren die ze eraan zouden moeten besteden.

‘Voordat we ons geld geven aan een miljoenen kostende reclamecampagne, wil ik dat wij eerst ons licht laten schijnen op de mogelijkheden. We zijn hier tezamen met een stel hoogontwikkelde, intelligente mensen, waarvan ik een bepaalde creativiteit verwacht. Een reclamebureau kunnen we altijd nog inschakelen en zullen we sowieso nodig hebben om de publiciteit te zoeken. Eerst

gaan we zelf aan de slag. Kunnen jullie eindelijk eens doen waar Salfrinch jullie voor betaalt: meedenken en oplossingen verzinnen om de omzet in de goede richting te duwen. Zoals het allereerste bestuur van Salfrinch 100 jaar geleden de basis heeft gelegd voor onze multinational, zullen wij er voor zorgen dat Salfrinch weer bekend komt te staan als het meest creatieve speelgoedwarenhuis. De volgende vergadering op 1 maart gebruiken we om al onze ideeën te analyseren. Aan het eind van de dag wil ik er minstens drie overhouden die we gaan uitwerken. Over een maand moet de basis staan waarmee wij opnieuw de wereld veroveren. Blijkt er in dit bestuur te weinig oplossend vermogen en denkkraft te zitten, dan zal ik de samenstelling moeten heroverwegen. Ik wens jullie een behouden thuiskomst en veel creativiteit.'

John sloeg met zijn 100 jaar oude voorzittershamer op de mooi vormgegeven lederen mat. Voor het overgrote deel van de leden het mooiste geluid van de dag.

De vergaderkamer was langzaam leeggestroomd. John stond voor het raam dat uitkeek op het zuiden. De zon stond laag en scheen hem schuin vanuit het westen in het gezicht. Zijn gedachten dwaalden af naar de volgende vergadering over precies vier weken. Hij verwachtte niet dat er veel creatieve ideeën ter tafel zouden komen. In de periode van zijn voorzitterschap was er nog niemand met een concreet plan gekomen om de productie te verhogen of om een nieuw product aan het assortiment toe te voegen. Vandaag had hij ze voor het blok gezet: creativiteit of anders de kans op ontslag.

1 maart Bob en Liza Young

Het was pikdonker in het zolderkamerappartement van Bob Young, hoewel het al 10 uur in de ochtend was op deze eerste maart. Het appartement van Bob in het Grotesk-flatgebouw was slechts twintig vierkante meter groot. Daar moest hij wonen, slapen en eten. Voor het toilet annex douche gebruikte hij een kleine aparte ruimte. Om het weekend kwam zijn dochter Liza logeren, zijn oogappel. Bob sliep op een matras op de grond, zodat Liza het bed kon gebruiken. Het dakraam was bedekt met twaalf centimeter sneeuw. Speciaal voor dit probleem had Bob een soort teil aangeschaft, die ruim breder was dan zijn dakraam. Voorzichtig wrikte hij aan de hendel van het raam. Hij probeerde kracht te zetten aan de bovenkant, zodat de onderkant van het raam langzaam naar beneden zou gaan en in zijn kamer verscheen. De sneeuw gleed langzaam naar beneden en viel in de grote teil die Bob voor deze gelegenheid op de tafel had gezet. Zo ging de meeste sneeuw direct in de teil en niet op het plastic dat ter bescherming op zijn vloerbedekking lag. De zon scheen fel naar binnen, het hele appartement stond in lichterlaaie. Dat hoeft nou ook weer niet, dacht Bob. Hij deed het raam dicht en sloot het gordijn. De kamer was nu niet meer overbelicht als een slechte foto. Bob pakte zijn koffie, ging zitten en dacht aan komend weekend wanneer zijn dochter weer twee nachten zou blijven logeren. Hij wist dat ze binnenkort een spreekbeurt zou hebben. Misschien kon hij haar daarmee helpen. Hij had immers tijd zat.

Twee jaar geleden was Bob hoofd van een middelgrote supermarkt geweest in een kleine stad twintig kilometer verderop. Momenteel was hij werkloos en in afwachting van de uitspraak in een rechtszaak over verduistering van de omzet van zijn supermarkt. Volgens Bob was hij er in geluisd door een medewerker van de supermarkt, die tot over zijn oren in de schulden zat. Ja, zat, want sinds de hele affaire begon bleek de medewerker op onverklaarbare wijze schuldenvrij. Na een jaar van rechtszaken bijwonen zou over twee weken de uitspraak zijn. Mocht Bob schuldig worden bevonden, zou hem een gevangenisstraf van maximaal een jaar boven het hoofd hangen. Maar volgens zijn advocaat hadden ze goede papieren en zou er een rechtszaak volgen tegen de inmiddels oud-medewerker. Bij vrijspraak kon Bob een leuke som geld tegemoet zien. Een bedrag dat hij goed kon gebruiken om zijn leven weer op te bouwen na zijn scheiding.

Vandaag was Bob precies eenentwintig maanden gescheiden van de vrouw waar hij ondanks alles nog steeds van hield: Marie Ann Pickleforth. Ze had haar meisjesnaam weer aangenomen. Ze wilde niet geassocieerd worden met de onverkwikkelijke affaire waar haar ex-man zich de afgelopen twee jaar in bevond. Marie Ann was binnenhuisarchitecte en een hele goede als we haar kwaliteiten afmeten aan de grootte van haar huis. Marie Ann woonde in het grootste huis van de villawijk waar ze zich na haar scheiding had gevestigd. Ze woonde daar met haar dochtertje Liza. 11 jaar, lang donker haar en veel fantasie. Liza hield van maquettes bouwen. Vooral gebouwen die in de loop der tijd zelf geschiedenis waren geworden. De piramide van Gizeh, de Taj Mahal, de Eiffeltoren, de Empire Statebuilding. Het zal geen verrassing zijn dat ze een zwak heeft voor torens. Ze hield precies bij welke toren het hoogste van de wereld is en hoeveel mensen tijdens de bouw om het leven waren gekomen. Over twee weken zou ze een spreekbeurt op school geven. Dat vond ze het leukste van alles: haar liefde voor torens en hun doden overbrengen op haar klasgenootjes. Ze wilde het eigenlijk gaan hebben over de Eiffeltoren die aan het eind van de 19e eeuw was gebouwd. Ze wist er al aardig wat van. Aan de basis van het ontwerp van de toren stonden de onbekende architecten Maurice Koechline en Emile Nouguier. Gustav Eiffel had het werk van de heren afgerond en was bekend geworden als de ontwerper van de Eiffeltoren. Bij de bouw van die toren was niemand om het leven gekomen. Slechts een arbeider, maar hij telde niet, vond ze. Hij had de toren buiten werktijd beklommen om het aan zijn vriendin te laten zien. Liza wilde niet een hele spreekbeurt wijden aan iemand die buiten werktijd van een in aanbouw zijnde toren was gevallen. Hoe beroemd die toren ook is. Vorig jaar waren meer dan zes miljoen mensen op reis gegaan om de Eiffeltoren te bezoeken. Hoewel er bijna bij elk imposant gebouw wel iets was misgegaan, bleek het heel moeilijk om een bekend bouwwerk te vinden waar veel arbeiders bij om het leven waren gekomen. Zo kwamen er zo'n dertig jaar geleden 51 mensen om bij de bouw van de koeltorens van het Pleasants Power Station in Willow Island in West Virginia in Amerika, toen de mannen een grote emmer cement naar boven wilden trekken. Maar ja, wie kent dit bouwwerk? Bijna niemand. Dus ook niet interessant als spreekbeurtonderwerp.

In februari 1937 overleden elf bouwvakkers toen een bouwsteiger het begaf op de Golden Gate brug in San Francisco en ze door het veiligheidsnet vielen. Een vervelende dood, maar voor Liza niet spannend genoeg om door te vertellen aan haar klasgenoten.

Op de Filipijnen vielen ten minste tien werknemers van een platform dat slechts geschikt zou zijn voor twee tot drie personen. Ze vielen van de tweëndertigste naar de zevende verdieping van het in aanbouw zijnde Eton Tower in Makati toen ze ramen aan het installeren waren. Hoe zielig ook voor de nabe-

staanden, voor Liza geen reden om zich er verder in te verdiepen. Ze had voor zichzelf besloten dat zolang ze geen interessant bouwwerk vond met een indrukwekkend dodental, ze het over een imposant gebouw moet hebben.

Daarom had ze gekozen voor de Burj Khalifa in Dubai als onderwerp van haar spreekbeurt. Vanaf 21 juli 2007 het hoogste gebouw ter wereld. Op 4 januari 2010 werd de toren feestelijk geopend. Op die datum was het 828 meter hoog. Ze had nog niet kunnen ontdekken of er bouwvakkers waren overleden. De spreekbeurt was pas over twee weken.

Liza brak zich al vaker het hoofd over de vraag waarom ze toch zo'n fascinatie had voor grote bouwwerken en hun dode bouwvakkers. Waarschijnlijk omdat ze zelf gebukt ging onder haar hoogtevrees. Ze moest er niet aan denken zelf zo'n diepe val te maken en al haar botten te breken. Zodra ze op de eerste verdieping stond van een gebouw durfde ze al niet meer naar beneden te kijken. Daarom was ze eigenlijk wel blij dat haar vader's appartement geen balkon en alleen een dakraam had. Zo kon ze niet naar buiten en ook niet naar beneden kijken, alleen maar omhoog en daar kreeg ze geen hoogtevrees van. Als ze weer aan haar vaders appartement dacht, gingen haar gedachten automatisch naar haar maquettes die daar stonden opgesteld. Er was niet veel ruimte voor meubilair in de kleine kamer van haar vader, maar haar moeder wilde beslist niet die rotzooi in haar grote huis. Als reden had ze opgegeven dat ze het huis ook gebruikte als voorbeeldwoning voor haar werkzaamheden als binnenhuisarchitecte. Daar hoorde geen gepruts in te staan van een 11-jarig meisje. Het huis van haar moeder was altijd spic en span. Veel te schoon en opgeruimd, klaagde Liza vaak. Maar haar moeder trok zich er niets van aan. Zij dacht alleen maar aan haar werk, het inkomen dat daarbij hoorde en natuurlijk de uitgaven, die ze zich daardoor kon veroorloven. Liza begreep nog steeds niet waarom haar moeder zo gefascineerd was door schoenen en handtassen. Ze had er nog nooit zoveel bij elkaar gezien als in de inloopkast bij haar thuis. Misschien wel duizend paar schoenen en honderden tassen.

Bij haar vader vond ze het gezelliger ondanks de kleine ruimte. De weekenden dat ze daar logeerde, dronk ze niet meer na 's avonds acht uur. Zo hoopte ze niet te hoeven plassen. Want om 's nachts in het complete donker de wc te kunnen vinden was een hele onderneming, had ze weleens tegen haar vader gezegd. Maar eigenlijk was ze bang in het donker. Zelfs in die kleine ruimte. Het liefst stapte ze de hele nacht niet uit bed. Vorig jaar december had ze het voor het laatst geprobeerd en toen plaste ze bijna in haar broek. Het was kerstavond en ze hadden laat gedineerd en veel gedronken. Zo'n nacht wilde ze liever niet nog een keer meemaken. Sindsdien lukte het haar om de nacht goed door te brengen, zolang ze 's avonds maar niet te veel dronk. Haar vader had haar wel een zaklantaarn cadeau gedaan, diezelfde kerst, en gezegd dat ze heus

wel het licht mocht aandoen. Maar dat vond ze vervelend voor hem. Ze wilde niet dat hij 's nachts wakker zou worden. Ze wist dat hij vaak onrustig sliep. Na te denken over de rechtszaak en over de scheiding met haar moeder. Over een paar dagen ging ze weer logeren bij haar vader en konden ze samen bouwen aan haar spreekbeurt.

1 maart Jim en Jimbo Jones

‘Pap, ik verveel me.’ Dit was het standaardzinnetje van Jimbo Jones, door zijn klasgenoten steevast Jumbo genoemd vanwege zijn doorgaans onbenullige optreden tijdens gymles en grote oren. Zo was het hem gelukt om een keer tijdens bokspringen de bok omver te lopen. De springveer voor de bok gaf hem zoveel extra snelheid naar voren in plaats van omhoog, dat hij te laat was om zijn handen boven op de bok te plaatsen, zich af te zetten en netjes aan de andere kant te landen. Iedereen, ook de gymleraar, viel om van het lachen. Sindsdien heeft Jimbo als bijnaam Jumbo, genoemd naar de olifant die meer dan 100 jaar geleden leefde en beroemd was om zijn omvang. In 1882 werd Jumbo voor 10.000 dollar verkocht aan het toen bekende circus van Phineas Taylor.

Ik kan me dat nog goed herinneren. Wat een enorm circus was dat. Drie pistes en in elke piste was wat te doen. Je kwam oren en ogen te kort. Daar heb ik Jumbo voor het eerst gezien. Ik ben nog vaak teruggeweest naar het circus om hem te aanschouwen. Een grote olifant met trieste ogen.

Niet dat de klasgenoten van Jimbo dit allemaal wisten over Jumbo, maar zo leeft de naam van de grote olifant nog wel steeds voort in het dikke verwende zontje van selfmade miljardair Jim Jones, die zijn vermogen te danken heeft aan de verkoop van zijn telecom imperium net voor de crisis van 2008. Jim was toen 40 jaar en niet meer van plan om te werken.

Ondanks al het geld waar vader Jim mee strooide, kwamen er geen vriendjes van Jimbo over de vloer. Jimbo was slechts het doelwit van pesterijen. Niet alleen vanwege zijn omvang, maar ook door zijn luie aard en sadistische karakter. Jimbo liet graag dieren lijden en maakte alle insecten dood die hij tegenkwam. Zo blaast hij graag kikkers op en duwt hij schildpadden op hun rug het water op.

Vader Jim was maar een jaar getrouwd geweest. Zijn geld, levenservaring en intelligentie hadden hem niet geholpen om in te zien dat Norma hem gebruikte als pensioenverzekering. Toch vond Jim haar het geld dubbel en dwars waard. Ze had hem tenslotte een nazaat geschonken en alle rechten op haar kind afgestaan voor een alimentatie van vijftigduizend euro netto! per maand tot aan haar dood. Er waren maanden dat ze tekort kwam, maar ze was niet on-

tevreden. Hoewel ze elk jaar wel weer een rechtszaakje aanspande om het bedrag te verhogen. Tot nu toe zonder succes.

Jimbo zat in de televisiekamer te kijken naar een film die nog niet draaide in de bioscoop. Vader Jim had een deal met alle filmmaatschappijen dat hij een kopie van elke nieuwe film zo rechtstreeks van de montagetafel thuis kreeg bezorgd. Daar betaalde hij natuurlijk een flinke prijs voor. Meestal in de vorm van het medefinancieren van de film. Hij is goed voor enkele miljoenen. Hoewel hij daar met terugwerkende kracht ook al weer de nodige miljoenen mee had verdiend. Jimbo zat dus een film te kijken. Al na tien minuten wist hij dat hij er niets aan vond en keek hij verveeld om zich heen. Een kwartier geleden was hij in de speelkamer waar fruitautomaten, flipperkasten, de Wii en andere moderne speelapparaten stonden om tientallen kinderen tegelijk te vermaken. Jimbo hield het er nooit lang vol. Hoewel hij vandaag een record had gebroken. Maar liefst 25 minuten konden de speelautomaten en de Wii zijn aandacht vasthouden. Toen was het gedaan met zijn concentratie en besloot hij een film te gaan kijken. Hij riep zijn vader, die zijn dagen voornamelijk vulde met naar het scherm kijken van de computer. Vooral de aandelen hadden zijn belangstelling, maar ook het financieel-economische nieuws. Hij zag dat zijn aandelen Salfrinch opnieuw waren gedaald. Die miljoenen had hij beter twee jaar geleden de deur uit kunnen doen. Dan had hij niet met zo'n groot verlies gezeten. Hij las dat het bedrijf dit jaar 100 jaar bestond en besloot een grote gok te wagen. Hij ging nieuwe aandelen Salfrinch bijkopen. Nu ze zo laag stonden, kon dat bijna niet fout gaan. Hij had zo het vermoeden dat Salfrinch vanwege dit jubileum met een of andere verrassing naar buiten zou komen. Misschien dat hij aan het eind van het jaar toch nog een leuke winst kon opstrijken.

'Pap, ik verveel me.' Jimbo liep de studeerkamer van zijn vader binnen en zijn vader keek verschrikt op. Hij was teveel met z'n gedachten bij zijn aandelen van het speelgoedconcern Salfrinch.

'Ik moet nog even iets doen. Zullen we daarna naar buiten gaan? We kunnen wel iets gaan eten of naar het winkelcentrum.'

'Krijg ik eindelijk het nieuwste spel voor de Wii?'

Jim wist niet precies welk spel er nu weer voor de Wii was uitgebracht, maar hij was allang blij dat hij Jimbo op deze vrije dag koest kon houden.

'Is goed. Laat me nog even werken en dan gaan we. Je kunt alvast vragen of Smart de Rolls voor de deur kan zetten. Rijden we meteen weg als ik klaar ben. Hooguit een paar minuten.'

Jimbo ging naar beneden op zoek naar Smart de butler, verheugd dat hij even was afgeleid en iets nieuws kon kopen. Want dat ass toch wel Jimbo's hobby: iets nieuws kopen. Als kind vond hij het al leuker om iets te krijgen dan te hebben. Het plezier van het uitpakken was vele malen groter dan het spelen met

het cadeau. Smart rangschikte zijn speelgoed elke keer weer opnieuw en elke maand ging hij met de plumeau erlangs om het stof er zo goed mogelijk af te krijgen. Want eenmaal gerangschikt kwam Jimbo niet meer aan het speelgoed. Zo stonden er al drie kamers vol met spullen die hij het afgelopen jaar niet meer had aangeraakt. Na een jaar kreeg Smart toestemming van Jim om het oude speelgoed naar een kindertehuis te brengen. Dat was zo'n beetje de enige goede daad die Jim zich wilde veroorloven.

1 maart Helen en Alice Addup

Heel ver van de immense villa van de Jones vandaan, meer in het zuiden van het land, woonde Helen Addup, accountant en gek van cijfers. Als kind had ze altijd het hoogste cijfer voor rekenen. Zij wilde ook altijd alles uitrekenen. Zo wist ze precies hoe lang ze van huis naar school er overdeed via zes verschillende routes. Die zes routes werden weer gesplitst in openbaar vervoer, fiets, auto en wandelend. Ze had ooit zelfs eens uitgerekend hoe lang gemiddeld haar familieleden erover deden om op te staan, te ontbijten en naar school of werk te gaan. Zo had ze als kind van alles uitgerekend en al die staatjes hield ze keurig netjes bij in haar rekenschrift. Zeg maar, rekenschriften. Niet minder dan 23 schriften had ze in haar jeugd volgeschreven. Niet met verhalen over de dagelijkse gang van zaken. Niet met haar stiekeme liefdes. En niet met mededelingen over het weer. Nee, Helen schreef als kind alles op wat ze kon berekenen. De verhoging van de prijzen in de supermarkt tot de hoogte van de verschillen tussen dag en nachttemperatuur. (Dus toch een beetje over het weer.) Het was niet zo verwonderlijk dat Helen de richting van de accountancy was opgegaan. Alle diploma's die je kon halen om accountant te worden, had Helen op zak. Ze was cum laude geslaagd op de universiteit. Daardoor had ze makkelijk bij een van de grootste accountantskantoren van het land kunnen werken, of zelfs haar eigen succesvolle accountantsbedrijf op kunnen zetten. Helen was tevreden met het middelgrote kantoor waar ze werkte. Want, hoewel onmogelijk geacht, Helen had toch nog een grotere liefde dan het rekenen: haar dochter Alice.

Een grotere tegenstelling had men zich niet kunnen denken dan die tussen moeder Helen en dochter Alice. Waar moeder Helen kort donker haar had, zich met cijfers bezighield en kerngezond was, daar was dochter Alice het tegenovergestelde met lang blond haar, altijd met haar neus in de leesboeken, dus geen cijfers, en Alice had op z'n zachts gezegd een kwakkelende gezondheid. Ondanks haar slechts 13 jaar had ze al zes keer in het ziekenhuis gelegen. Haar spieren wilden niet altijd wat zij wilde. Zo kwam het dat ze meermalen haar arm uit de kom had gehad, een keer haar been – een pijnlijke herinnering – en zelfs een keer haar kaak tijdens een hele lange gaap. De hele rit naar het ziekenhuis heeft ze toen met een wijd opengesperde mond in de auto gezeten. Later konden zij en haar ouders er wel om lachen. Maar de pijn was er niet minder om geweest. Inmiddels zet Alice haar armen zelf weer terug in de kom.

Dat gebeurt gemiddeld eens per maand. Elk jaar moet ze voor controle naar het ziekenhuis om haar banden te laten testen. Al twee keer is ze er aan geopereerd. De banden worden aangetrokken, alsof ze goede vrienden zijn, daarna kan ze er weer een tijdje tegen. Totdat de arm opnieuw uit de kom schiet en ze hem zelf weer terugzet. Na die handeling gaat ze altijd wel naar het ziekenhuis voor controle. Als het tegenzit wordt ze weer geopereerd. En zo gaat dat maar door. Het is een neverending story. Net als in de boeken die ze zo graag leest. Er zijn verhalen bij die voor haar nooit hoeven te eindigen. Het liefst zag ze dat de auteur net zo snel schreef als zij las. Elke week weer een nieuw deel van het verhaal. De mooiste verhalen die ze had gelezen speelden zich af in de winter met dikke pakken sneeuw en ijs en zielige, hongerige dieren die gevoederd moesten worden. Het allermooist waren de sprookjes met niet-bestaande hongerige dieren, waarvan de tekeningen zo mooi waren dat alleen daar al een halve dag in ging zitten om ze te bestuderen. Zo dwaalden haar gedachten vaak af. Net als Liza had Alice ook een voorliefde voor spreekbeurten. Maar waar Liza zich aan de realiteit en de geschiedenis hield, wilde Alice graag haar spreekbeurt verzinnen. Een verhaal bedenken over niet bestaande wezens die leven in de kou van Skandinavië, waar het in het noorden wel een half jaar donker kan zijn. Waar de dieren en de wezens elkaar amper kunnen zien. Verhalen waar je bij wegdroomt en de rillingen van krijgt en waar haar klasgenoten aan het eind misschien wel denken dat het weleens waar gebeurd zou kunnen zijn ook. Alice zou er heel wat voor over hebben om ooit eens een lange reis te maken naar zo'n koud land. Over Siberië had ze gehoord, dat het daar het hele jaar vriest. Ze kon bijna niet geloven dat dat waar was. Hoe dik zou het ijs daar zijn als het nooit smolt. Misschien wel kilometers dik.

Haar gedachten dwaalden weer af. Ze zat midden in het ijs, kreeg het plotseling zo koud dat ze haar boek liet vallen en van schrik opkeek. In de deuropening stond haar moeder met een glimlach en een kop warme chocolademelk. Want ondanks dat maart zijn intrede had gedaan, had het toch aardig gesneeuwd. Wel tien centimeter. Alice was vanochtend al heel vroeg naar buiten gegaan. Het was nog donker. Er waren geen sporen in de sneeuw. Ze liep de straat uit, precies in de goot. Zo leek het net of er niemand in de straat was geweest. De sneeuw lag er mooi glad bij. Het zou vandaag boven nul worden, dus moest ze nu profiteren van die dikke laag. Aan de rand van hun woonwijk lagen weilanden en een stuk bos. Ze liep het bos in om te kijken of ze sporen kon vinden. De eekhoorn vond ze het leukst, maar die bleven met dit weer meestal boven in de boom, in hun hol, zitten. Soms zag ze de afdrukken van een vos of een jong hert. Maar voor deze dieren lag dit stuk bos eigenlijk te dicht bij de bewoonde wereld. Het was de afgelopen winter echter zo koud geweest, dat zelfs reeën zich tot de rand van het bos hadden gewaagd om

te zien of er eten was gestrooid door de mensen.

Nu was ze al weer een tijdje thuis en aan haar zoveelste boek begonnen. De warme kop chocolademelk die haar moeder haar bracht, was een welkome afleiding. Niet dat het verhaal zo saai was, maar na uren turen op de bladzijden, kon ze haar blik even ergens anders op richten en ontspannen.

1 maart Sarah en Bill Averidge

Waar Alice graag eens een bezoekje zou willen brengen aan het verre noorden, zouden Sarah Averidge en haar zoon liever zo ver mogelijk naar het warme zuiden gaan. Daar was de temperatuur beter voor de astma van Bill. Een flinke vakantie, het liefst een winter lang, zodat de longen van Bill wat meer tot rust zouden komen. Niet het vochtige klimaat waar ze nu leefden. Tot overmaat van ramp woonden ze aan zee. Enige voordeel was de wind die de lucht schoner blies, dan die in het binnenland. Maar de zilte zeelucht deed het uiterste vergen van de zwakke longen. Met regelmaat hing Bill aan een kunstmatige long. Als hij weer naar school mocht, was zijn pufje altijd binnen handbereik. Het apparaatje zorgde ervoor dat hij extra zuurstof binnenkreeg. Zo had hij niet constant het gevoel dat hij stikte.

Zo'n vakantie naar het verre zuiden was er nooit van gekomen voor Sarah en Bill. Sarah was bijstandsmoeder en om de ziektekostenpremie van Bill te betalen werkte ze 's nachts als schoonmaakster. Zwart wel te verstaan, anders kon ze het niet betalen. Omdat zijn moeder zo hard voor hem werkte, voelde hij zich verplicht om zijn uiterste best te doen op school. Dat was nodig, want Bill was een gemiddelde leerling. Niet bijzonder, in geen enkel vak was hij uitblinker. Zolang tenminste computer- en softwarekennis niet in het vakkenpakket zaten, want met de computer was hij een tovenaars. Er was nog nooit een vastgelopen harde schijf geweest die hij niet meer aan de praat kon krijgen. Elk weekend was er wel iemand die een beroep op hem en zijn computerkennis deed. De ene keer deed de printer het niet, dan wilde de laptop niet starten of lukte het niet om een programma geïnstalleerd te krijgen. Bill was overal goed voor. En iedere keer was hij in staat om het op te lossen. Dat maakte hem heel trots, maar het meest trots was hij op de vergoeding die hij voor zijn klusjes kreeg. Elke cent gaf hij aan zijn moeder. Door die financiële bijdrage kon ze al zelfs een nacht schoonmaakwerk in de week opzeggen. De laatste tijd was Bill in de ban van het zelf maken van computerprogrammaatjes. Een beveiligingsprogramma bijvoorbeeld, waar je op afstand via je telefoon of computer kon zien of er iemand in je huis was. Handig als je op vakantie ging. Niet dat hij ooit op vakantie was geweest. Maar er waren al drie bureaus die het programma van hem hadden gekocht en op hun computer hadden laten installeren. En het werkte ook nog. Bill had grote plannen: zijn eigen software-ontwikkelbedrijf. Pakketten die hij in het hele dorp, ja mis-

schien wel in het hele land kon verkopen. Van dat geld zouden ze met vakantie kunnen naar warme landen, waar hij en zijn moeder op adem konden komen.

Ja, hij en zijn moeder. Bills vader was enkele jaren geleden overleden. Zomaar van de ene op de andere dag. Een hartaanval. 's Ochtends toen Bill naar school ging, was er niks aan de hand. Zijn vader was gewoon naar het werk gegaan. 's Avonds kon Bill rechtstreeks naar het ziekenhuis om afscheid te nemen van zijn vader. Hij was er net op tijd geweest. Tien minuten later en Bill zou de laatste woorden van zijn vader niet meer hebben meegekregen. Ze waren zo zacht geweest dat hij ze bijna niet kon horen. Zijn vader had hem gevraagd om op zijn moeder te passen. Hij kon het zich nog als de dag van gisteren herinneren. Hij begreep het niet zo goed hoe een jongen van negen jaar op zijn moeder moest passen. Nu, vijf jaar later, begon hij het zo'n beetje te begrijpen. Dat het symbolisch bedoeld was en dat het ook betekende dat hij op zichzelf moest letten. Dat probeerde hij wel, maar zijn moeder in de gaten houden ging makkelijker dan zichzelf in het gareel te houden. Hoewel hij nou ook weer niet zulke gekke dingen deed. Af en toe 's avonds laat het bed uit als zijn longen hem uit zijn slaap hielden en even naar buiten in de frisse lucht. Zijn moeder was aan het schoonmaken en hij wilde graag door de duinen struinen. Zo hier en daar zag hij weleens wat dat niet helemaal door de beugel kon. Een stroper bijvoorbeeld die met iets groots op zijn rug liep of jongens met brommers die keihard door de duinen reden. Zelf haalde hij 's avonds geen gekke dingen uit. Wandelen was voor hem al vermoeiend genoeg. Helemaal als hij plotseling weg moest duiken voor een stroper of een groep jongeren. Dat soort bewegingen kostte hem veel kracht. Hij kwam meestal doodvermoeid weer terug in bed. Soms net op tijd voordat zijn moeder thuis kwam. Hij wist dat ze om 2 uur klaar was met werken. Het duurde ongeveer vijftien minuten voordat ze naar huis was gefietst. Hij zorgde er altijd voor dat hij uiterlijk 10 over 2 in zijn bed lag.

1 maart de neven Frank en Paul

Frank Rich zat met zijn neus in de krant. Altijd op zoek naar verhuis- en overlijdensberichten. 's Zomers keek hij ook naar bedrijven of particulieren die met vakantie waren. De mensen konden het je toch zo makkelijk maken. Ze lieten het afdrukken in de krant wanneer ze weg waren. Je hoefde alleen het adres erbij te zoeken, in te typen in je navigatiesysteem en zodra het donker was, kon je op pad. Dat was afgelopen winter wel anders geweest. Nog nooit was er in een winter zoveel sneeuw gevallen. En sneeuw betekende verplicht thuis zitten. Voor een goede dief, en daartoe rekende hij zich, was het verboden om met sneeuw op pad te gaan. De politie hoefde alleen maar je afdrukken in de sneeuw te volgen en je was erbij. Die fout had hij ooit gemaakt in een verleden. Sindsdien ging hij met sneeuwverlet. Hij had ooit eens geprobeerd om een uitkering aan te vragen. Als een soort winterschilder, een bouwvakker die zijn werk niet kon doen door de slechte weersomstandigheden. Maar hij kon het de beambte achter het loket niet duidelijk genoeg maken. Hij kon nou eenmaal niet zeggen dat hij vanwege de sneeuw zijn werk als inbreker niet kon doen. Inmiddels had hij zich er bij neergelegd. Letterlijk. Want zodra de eerste vlok uit de hemel viel, bleef hij in bed. Tegen de sneeuw kon hij niet op. Vandaag was het een mooie eerste maart en de lente was in aantocht. Hoewel je dat niet zou zeggen, want vanochtend lag er weer een pak voor zijn deur. In plaats van in bed te blijven liggen, was hij de verhuisberichten en overlijdensadvertenties aan het uitknippen. Je kon niet zeggen dat hij niet beschikte over een vooruitziende blik. Volgens de weersverwachting zou het vandaag 5 graden Celcius worden. Met een beetje geluk was de sneeuw vanavond weggedooid en kon hij gewoon op visite bij de mensen die er niet (meer) waren.

Hij keek op de klok. Voor twaalf uur moest hij zijn neef op de hoogte brengen van de werkzaamheden die vanavond op het programma stonden. Zijn neef Paul was een goeie jongen met een groot hoofd en stekelhaar. Iets te zwaar voor zijn lengte. Of hoe zeggen ze dat ook alweer: te klein voor zijn gewicht? Paul was niet echt snugger maar wel altijd van goede wil. Die goede wil kwam Frank niet altijd van pas. Sterker nog, het had ze al heel wat keren een hoop geld gekost. Maar Frank had een zwak voor Paul. Zoon van zijn oom en tante Te Graai, beiden tien jaar geleden omgekomen bij een auto-ongeluk. De verhalen deden de ronde dat het eigenlijk Paul zijn schuld was geweest, omdat hij